

www.omkonst.com:

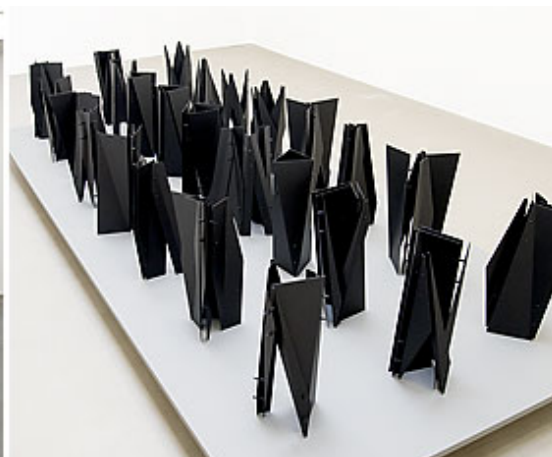
Skulptera med luft

Lars Englund, Lars Bohman Gallery, Stockholm, 13/4 - 12/5 2013

Text: Leif Mattsson

"Theorem B", 2013, titan, höjd 180 cm © Lars Englund

"Theorem", 2009, sintrat stål, 25 skulpturer, höjd 40cm

Det är ganska klokt egentligen: istället för att försöka fylla (tämja) den möjligen lätt skrämmande gallerirymden på Lars Bohman Gallery gör Lars Englund tvärt om – han presenterar ett verk i vart rum. Men så handlar det också i flera fall om majestätiskt stora objekt, som exempelvis "Theorem B" som är manshögt och ett antal meter långt.

Ackordet slås an redan i entrérummet, där en balansakt i klingande rödgult färg- och formstaccatto fungerar som välkomnande prolog. Det konstruktiva allvaret (med bibehållet leklynnne) sänker sig så i de återstående salarna, där svart, silver och vitt dominerar. Men trots att språket, som alltid hos Englund, tecknas med geometrins alfabet är det organiska, det antropomorfa, ständigt närvarande. Människan är den imaginära men avgörande måttstocken; det är mot bakgrund av hennes form och skala som Englunds konstruktioner framstår som minimala eller gigantiska, som motspänstiga eller medgörliga. De bär enkelt uttryckt människans åtbörd.

Få skulptörer låter, som Englund, objektens kroppslighet utgöras av tomrum, av skiraste luftighet. Hans svävande klot och cirkulära objekt, som tycks så fysiskt påtagliga, så paradoxalt massiva, är tillverkade av tunna metalltrådar. De förbryllande motsatserna mellan material och uttryck har både komiska och poetiska poänger; inget objekt, trots sin storlek, verkar påträngande eller närgånget. Det behåller sin bildspråkliga balans och lätthet.

I ett enstaka fall på utställningen (eller snarare i tjugofem fall) använder sig Englund av ett repellerande formspråk. De tjugofem små svarta, splitterbombsliknande objekten i "Theorem" fascinerar, de som militäriskt inrättat sig i leden. Det facetliknande och strikt konstruktiva formspråket är sannerligen inget nytt för Englund, ändå är sammanställningen överraskande. Som en (motvillig?) metafor för krigets och våldets algebra. Eller möjligen för människans envetna hävdande av unicitet trots sin löjeväckande likhet med grannen.

Stockholm 2013-04-24 © Leif Mattsson

